

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-1

 tudem

Aytül Akal

••
SÜPER
GAZETECİLER-1

SÜPER GAZETECİLER-1

© 2011, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli, Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2000
Elli İkinci Baskı: Eylül 2021 (10.000 adet)
(İlk elli bir baskı toplam 248.500 adet)

ISBN: 978-605-285-606-2
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-1

© tudem

Bölmeler

- Süper Gazete Hazırlanıyor ... 9
Kopuk Kol Kimin? ... 15
Süper Gazete Manşetleri ... 20
Kiminle Röportaj Yapılacak? ... 28
Mutfaktaki Yabancı ... 34
Altay Şen Okulda Ne Anıyor? ... 39
Öğretmenler Odasındaki Esrarengiz Ziyaretçi ... 43
Altay Şen'in Sırrı ... 49
Ünlü Sanatçının Benzeri ... 54
Sorular Hazırlanıyor ... 62
Beklenen An Geliyor! ... 69
Kaçırılma Olayındaki Esrar ... 77
İpuçlarının Peşinde ... 84
Altay Şen ile Röportaj ... 90
Elif'i Atlatma Planları Yapılıyor ... 99
Süper Gazeteciler Yine Gafil Avlanıyor ... 104
Bankadan Gelen Telefon ... 108
Kafede Araştırma ... 113
Taksinin Peşinde ... 122
Televizyonda Haberler ... 128
Yeni Bir Gün Başlıyor ... 134
Evren Nereye Kayboldu? ... 145
Evren'in Karanlık Yolculuğu ... 152
Tarihçinin Evine Ziyaret ... 156
Çiftlik Evine Doğru Yola Çıkılıyor ... 160
Çiftlik Evi Aranıyor ... 165
Yener Güç Durumda ... 170
Konuklar Ev Sahibinin Baskınına Uğruyor ... 176
Olaylar Çözülüyor ... 181
Süper Gazeteciler'e Sürpriz ... 186

Evren

Arkadaşı Yener'in parlak fikirlerini uygulamaya geçirmekte usta. Bilgisayarı iyi kullanıyor, fotoğraf çekmeyi seviyor ve sihirbazlık numaraları yapmaya bayılıyor. Yan yana geldiklerinde hemen kızardığından, Elif'e karşı olan duygularını anlamakta zorlanıyor. Bu nedenle Yener'in alaylarına katlanmak zorunda kalıyor. Babası doktor, annesi ev kadını. Ergenlik çağına girip girmediği konusunda epeydir annesinin takibinde.

Selin

Yazmaya ve resim yapmaya meraklı. İleride güzel sanatlarla ilgili bir meslek edinmeyi hayal ediyor. Gazeteci, dekoratör ya da tasarımcı olmak da istediği meslekler arasında. Süper Gazete için çalışarak, gazetecilik konusunda deneyimlerini artırmayı, böylece ileride ne yapacağına dair daha kolay karar verebileceğini düşünüyor. Yardımsever, çalışkan bir kız. Kitap okuyor, kendini sürekli geliştiriyor. Babası iş adamı, annesi öğretmen.

Yener

Anne babası yıllar önce ayrılmış. Banka müdürü olan annesiyle yaşıyor. Arkadaşları arasında ilginç fikirleri ve esprileri ile tanınıyor. Bilgisayarı iyi kullanıyor ve grafik işleri yapmayı seviyor; bu nedenle Süper Gazete'nin düzenlemesini o yapıyor. Annesi ile aralarında güven dolu bir ilişkileri var. Süper Gazete fikri ondan mı çıktı, yoksa Evren'den mi hatırlamasalar da ileride gazeteci olmak düşüncesi iki arkadaşın da aklından geçiyor.

Elif

Meraklı, sorgulamayı seven, araştırmacı bir kız. Güvenilir bir arkadaş. Evdeki sorunlarını okul hayatına yansıtılmamaya dikkat ediyor. Ünlülerin adreslerini biriktirmeyi seviyor. Annesi apartman görevlisi, babası belediyede çaycı. Bu nedenle herkesten daha çok çalışarak dilediği üniversiteye kendi çabasıyla girebilmeyi hedefliyor. Kafasına koyduğunu başarabileceğinden emin. Kardeşi Arif'le zaman zaman çekişiyor.

Süper Gazete Hazırlanıyor

Evren sabırsızlıkla, “Bitti mi?” diye sordu arkadaşına.

“Ağır ol bakalım. Acelen ne?” diye yanıtladı Yener.

“Kim, ben mi acele ediyorum? Bir saattir ekran karşısında oyalanan sensin!”

“Çok istiyorsan gel sen yap.”

Evren hemen itiraz etti:

“Yoo, dün gece bütün yazıları bilgisayara ben çektim. Üstelik evdekiler çoktan yattım sanmışlardı, hâlâ ayakta olduğumu anlamasınlar diye kör karanlıkta yazdım.”

“Kör karanlıkta mı? Amma abarttın! Ekranın ışığı da mı yoktu?”

“Canım, karanlık dediysen oda karanlıktı yani. Gizli gizli yazdım.”

Yener gülümsedi.

“İlk sayının yazılarını bilgisayara geçirirken seninkilere nasıl da yakalanmıştın hatırlıyor musun?”

“Evet, ne yaparsın, acemilik! Işığın kapımın altından dışarıya sızacağını ne bileyim. Onlar beni çoktan uyudum sanmışlar, ışığı görünce de merak etmişler.”

“Hani bir daha ışık sızmasın diye kapının altına sünger yapıştırmıştın?”

“Evet, ama sonra çıkarmak zorunda kaldım.”

“Neden o?”

Evren yüzünü buruşturdu:

“Annem, beni kapıma bant yapıştırırken görünce yanlış anladı. Bir sevindi, bir sevindi ki anlatamam. ‘Bir gün değişeceğini biliyordum, canım oğlum. Bundan böyle her gün odanı toplamaya başlarsın herhâlde,’ diyerek beni yakaladı, şapur şapur öpmeye başladı.”

Yener arkadaşını teselli etti:

“Aldırma, onlar şapur şapur öpmek için fırsat kollarlar zaten.”

“Bu kadarla da kalsa iyi. İçeriden babama telefon edip benim duymayacağımı düşündüğü fısıltılı bir ses tonuyla müjdeler verdi,” diye anlatmayı sürdürdü Evren.

Sözün burasında Evren sesini incelterek annesinin konuşmasını taklit etti:

“‘Hayırlar olsun şekerim. Oğlumuz artık odasına ve eşyalarına dikkat etmeye başladı.’ Annemi bizim gazeteye alsak, inan harika bir pazarlamacı olur, gazeteyi bir anda bütün ülkeye duyururdu. Neyse ki babam uyanık adamdır. Düzen meraklısı olmadığımı iyi bilir; zaten benim bu hâlimin hep kendi çocukluğunu anımsattığını söyler durur. O gün de annemi yatıştırmak için, benim yaşındakilerin henüz oda toplamaya başlamayacakları gibi bir şeyler söylemiş olmalı ki annem, ‘Yok yok, ben geçen gün de bir değişiklik fark ettim. Oğlumuzun sesi kalınlaşıyor,’ diye yanıtladı babamı.”

Bu kez Yener sesini kalınlaştırıp büyüklerin ses tonunu taklit ederek arkadaşını kızdırmaya çalıştı:

“Nee! Yoksa telefon konuşmalarını mı dinliyorsun? Çok ayıp!”

Evren hemen savunmaya geçti:

“Aslında dinlemek amacıyla değildim, yalnızca süngerden ayırdığım kâğıt bandı çöp kutusuna atmak için odamdan çıkmış,

banyoya doğru yürüyordum, ama bizim evi bilirsin. Ses, salondan üst kattaki yatak odalarına öyle bir yankılanır ki, hani Devlet Operası gelip bizim evde oyun sahnelese ses düzenine, mikrofonu falan gerek duymazlar. İşte ben de banyoya giderken annemin sözlerini duyunca, ayaklarım sizlere ömür.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olsun işte, ben banyoya doğru yürümeye çalışıyordum ama ayaklarım parkeye yapıştı kaldı, bir türlü kıpırdatamadım. E tabii hâliyle, annemin konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım.”

Yener’in her zamanki şakacılığı tuttu:

“Belki annen haklıdır. Bir ‘aaa’ sesi ver bakayım, sesin kalınlaşmış mı?”

“Sen de annemleşme! Gölge gibi peşimde zaten. Yok buluğ çağına giriyormuşum, yok girmişim, yok çıkmışım. Yeter canım! Ben ona böyle yapıyor muyum, ‘Bak anneciğim bir tel beyaz saç daha... Bak anneciğim, birkaç kırışık daha... Sen yaşlanma çağına giriyorsun...’ diye sürekli peşinde dolanıp moralini bozuyor muyum?”

“Sen yine şükret. Bizim sınıftaki Hasan var ya, annesi sivilce tedavisi için çocuğu doktora götürmüş!”

“Off, bizimle ilgileneceklerine kendilerine baksalar ya. Alt tarafı kapının altına bir sünger yapıştırdım, günün olayı oldu.”

“Peki, sonunda annen süngeri neden koyduğunu anladı mı?”

“Yok canım! Kapıdan giren havayı engellemeye çalıştığımı sandı. Babamla konuşurken sesini duymalıydın. ‘Ah şekerim sen ne dersen de, büyüdü bu oğlan, artık sorumluluk almaya başladı. Daha geçen gün evin içi serin oluyor, kapı aralarından soğuk giriyor diye konuşuyorduk ya, bak, gidip harçlığıyla kapısına sünger bant almış!’ Hani duyan da oğlunun Nobel Barış Ödülü’nü falan aldığını sanır; öyle övünüp duruyor.”

“Bırak övünsün, sana zararı ne?”

“İzlenmekten nefret ediyorum. Hadi sen de konuşup duracağına bitir artık şunu. Eve gidip ders çalışmam gerek.”

“Aaa, şuna bak. Sanki benim dersim yoktu. Şu işi bitirir bitirmez ben de tarih çalışacağım. Üstelik ben ağzımı bile açmadım, deminden beri konuşan sensin.”

“Yok ya? Ben kendi kendime mi konuşuyordum burada?”

“Ben seni dinlerken de çalışıyorum, bak, iki sayfayı yerleştirdim bile.”

“Göster bakayım...”

Yener bilgisayar ekranını arkadaşının görebileceği yöne çevirdi. İkisi birden ekrana eğildi; sonuca beğeni ve gururla baktılar. Konuları birlikte seçmişler, haberleri birlikte toplamışlardı. Daha sonra Evren yazıları düzeltip bilgisayara geçirmişti. Ve işte şimdi de gazetenin iki sayfası ekranda hazırды.

Evren ve Yener aynı mahallede oturan iki arkadaşlılar. Evren’in anne ve babası o henüz doğmadan önce, şimdi oturdukları evin arsasını satın almış, mimar bir arkadaşlarının yardımıyla birkaç yıl içinde tam istedikleri gibi iki katlı bir ev yaptırmışlardı. Evren ev bitmek üzereyken doğmuştu. Bu yüzden, evin kapısına büyük harflerle Evren yazdırmışlardı.

Yener’le annesi ise mahalleye dört yıl önce gelmişlerdi. Kiralık uygun bir ev arayan Seher Hanım, giriş katındaki boş daireyi görür görmez beğenmişti. Evin yan duvarı, henüz kıyıma uğramamış ağaçlıklı bir bahçeyle bitişikti. Bahçede, ağaçların sık dalları arasından güçlkle görülebilen küçük bir ev vardı. Kiralık evin salon balkonunun bir yanı bahçeye, öbür yanı öndeki sokağa açılıyordu. Mutfak ve arka oda da bahçeye bakıyordu. Seher Hanım, eşiyile başından geçen boşanma davasının yüreğinde bıraktığı

yıpratıcı izleri, bu bahçeyi seyrederek ve ağaçlara yuva yapmış kuşların sesini dinleyerek daha kolay silebileceğini düşünmüş olmalıydı.

Yener, anne ve babasının ayrılacağını öğrendiğinde kendini çok mutsuz hissetmişti. Gerçi işi nedeniyle eve ayda ancak bir hafta uğradığından, babasıyla çok az görüşürlerdi. Eve geldiğinin ilk birkaç günü, evde bayram havası eser, sonraki günlerde ise olağan tartışmalar başlardı. Gerilimli hava, babası tekrar işine dönene kadar sürerdi. Yener o zamanlar henüz dokuz yaşındaydı.

Yener hayatında büyük bir değişikliğin olmayacağını, yine annesiyle birlikte yaşamaya devam edeceğini öğrendiğinde, rahatladı. İleride ne olacağını, nerede yaşayacağını, kiminle kalacağını öğrendiğine göre artık sorun kalmamıştı; korkuları boşunaydı. Onun için asıl önemli olanın boşanma değil, ne olacağı korkusu olduğunu sonunda kendi de fark etmişti. Yaşam nasıl olsa her gün olduğu gibi sürüp gidecekti, endişelenmeye gerek yoktu. Oturdıkları evi satacaklar, kiralık bir eve geçeceklerdi. “Bütün değişiklik bu kadar,” demişti annesi.

Ama o kadarla kalmadı tabii. Evle birlikte Yener’in arkadaşları ve okulu da değişti.

Annesiyle birlikte şimdi oturdukları evi boşken görmeye geldikleri günü hep hatırlardı Yener. Annesi mutfak dolaplarının kapaklarını kontrol edip, çekmeceleri bin kez açıp kaparken, Yener de salonun sokağa bakan camından, yolun karşısındaki iki katlı evi hayran hayran seyretmişti. Evin üst katındaki pencerenin perdesi kımıldayıp duruyordu sanki. Gözünü perdeye dikip dikkatle bakmıştı. Evet, orada mutlaka biri vardı ve gizli gizli onu izliyordu.

Yener, pencereden geriye doğru çekilerek kendini gizlemişti. Böylece, karşı evin penceresinden kendine bakan esrarengiz

kişiyi görebilecekti. Az sonra perdeler oynamış; bir baş, yavaş yavaş yukarıya doğru kıvıldamıştı. Beyaz, bembeyaz bir yüzdü bu. Yüzün ürkütücü ifadesi Yener'i korkudan ürpertmişti. Gözleri iskelet gözü gibiydi; çukur ve karanlık...

Daha iyi görebilmek için pencereye yaklaşmıştı. Beyaz baş, bazen sağa sola sallanıyor, bazen hızla aşağıya inip tekrar yukarıya doğru hareket ediyordu. Esrarengiz kişi, Yener'in kendini gördüğünden iyice emin olunca, kolunu açık camdan uzatmıştı. Sanki Yener'e bir şeyler anlatmak istiyordu. Gel diye mi işaret ediyordu, yoksa bu mahalleden cehennem ol git, başına kötü şeyler gelecek mi diyordu, Yener bu işaretin anlamını çözememişti. Soğuk bir ürperti tüm bedenini dolaşmıştı.

Annesi hâlâ mutfaktaydı. Açılıp kapanan dolap kapaklarının sesinden bunu anlayabiliyordu. Cesaretle ve inatla pencerenin önünde durmuştu. Oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Nasıl olsa annesi içerideydi; birazdan bu evden çıkıp gidecekler, bir daha da bu mahalleye adımlarını atmayacaklardı.

İşte tam bu sırada, inanılmaz bir şey olmuştu. Garip canlının camdan çıkarıp uzaktan uzağa Yener'e doğru uzattığı kolu birden kopmuş, hızla aşağıya, evin bahçesine düşmüştü.

Kopuk Kol Kimin?

Yener, annesine seslenmek istemişti, ama korku ve dehşetten sesi çıkmaz olmuştu. İnanamıyordu. Bomboş bir mutfakta yemek pişiremeyeceğine göre, orada nasıl bu kadar uzun süre oyalanabilirdi? Şimdiye kadar çoktan mutfak incelemesini bitirmiş, oğlunun yanına gelmiş olmalıydı.

Kopan kol, önce bahçedeki bodur ağaçların üzerine çarpmış, oradan çimenlere düşmüştü. Ağaçların dalları, çarpmanın şiddetiyle hâlâ sallanıp duruyordu. Bir kâbus olmalıydı bu. Perili bir evin karşısına taşınacak kadar düşüncesiz olamazdı annesi. Buradan derhâl çıkıp gitmeliydiler. Yoksa?.. Yoksa içeride annesinin başına bir şey mi gelmişti? Bunun için mi mutfaktan bir türlü çıkamamıştı? Bir süredir açılıp kapanan kapak ya da çekmece sesi de duyulmuyordu...

İçinden giderek taşan korku ve heyecan soluşunu kesmiş, onu bulunduğu yere çivilemişti. Bir türlü yerinden kıpırdamıyordu. Bir yandan aklından kötü düşünceler geçirirken, bir yandan karşı evin penceresinde gördüğü beyaz yüze korku dolu gözlerle bakıyordu. Belki de o evde çevresindekileri hipnotize eden bir büyücü vardı. Bakışlarıyla onu da sihirli gücünün etkisi altına almıştı, bu yüzden yerinden kıpırdamıyordu.

Beyaz yüzlü büyücü, ağır ağır hareket ederek, ellerini yüzüne doğru götürmüştü. O da neydi öyle? Büyücünün yine iki eli vardı!

Bir tanesi az önce bahçeye düştüğüne göre, ya üç kollu bir canavardı bu ya da sihirli gücüyle kendine yeni bir kol takmıştı.

Büyücü elleriyle yüzünü kapamış ve bir hamlede... Yüzündeki maskeyi çıkarmıştı! Elindeki beyaz maskeyi Yener'e doğru sallarken, öbür eliyle 'nanik' yapmıştı. Hiç de büyücüye benzemiyordu; Yener yaşlarında, sarışın sevimli bir oğlandı. Yaptığı gösteriden de çok memnun kalmış bir ifadeyle katıla katıla gülüyordu.

Yener altta kalmamıştı tabii. O da nanik yapmış, bir yandan yüzünü buruşturup dilini çıkarmıştı. Karşı evdeki oğlan, bir elinde maske olduğunu unutup iki eliyle nanik yapmaya kalkışınca, maske açık pencereden aşağı uçmuş, bodur ağaçların üzerine takılıp kalmıştı.

Bu kez Yener gülmeye başlamıştı. İki elini birden göğsüne sürerek, 'oh olsun' işareti yapmış, bir yandan da dilini çıkarmıştı. Penceredeki çocuk, birden ortadan kaybolmuştu.

Yener'in annesi Seher Hanım o sırada salona girmişti. Yener'in sokağa bakan pencerenin önünde durduğunu görünce, yanına gitmiş, "Ne düşünüyorsun canım?" diye sormuştu.

Aslında evle ilgili düşüncelerini sormuştu ama Yener'in aklı az önceki olayda olduğu için annesinin, o anda aklından geçenleri sorduğunu sanmış, "Bilmem. Karşı evi perili bir ev sanmıştım," demişti.

"Karşı evi bilmem ama, doğrusu şu yan bahçedeki ev perili bir eve benziyor," diyen Seher Hanım, salonun yan penceresine doğru yürümüş, hayran hayran bahçeyi seyretmeye başlamıştı.

"Evlerin arasında bu kadar güzel bir bahçe olsun, hayret!.. Nasıl korumuş kendini acaba? Olsa olsa o küçük evde bir büyücü yaşıyordur ve bu bahçeyi koruyan da odur."

Seher Hanım şaka ediyordu, oğlunun az önceki duygularını ve

aklından geçenleri bilemezdi tabii. Kendisi o kadar coşkulu duygular içindeydi ki, Yener'in suskunluğunun farkına varamamıştı.

“Ne dersin, burayı tutalım mı canım?”

Yener'in gözü yine karşı eve kaymıştı. Pencerede kimse yoktu. Sonra birden onu görmüştü. Bahçedeydi... Uzanmış, yere düşen kolunu alıyordu. Başını kaldırıp Yener'e doğru bakınca, iki çocuk göz göze gelmişlerdi. O anda sanki ortak bir dil konuşmuş ve aralarında gizli bir plan yapmış gibi birbirlerine gülümsemişlerdi. Çocuk, ceketinin kolunu sıyırıp elini sahte kolun içine sokmuş ve bahçe kapısına yönelmişti.

Bahçeden çıkıp, Yener'le annesinin bulunduğu kiralık dairenin kapısını çalana kadar aradan bir dakika bile geçmemişti. Zil sesi boş dairede yankılanmıştı.

Seher Hanım gülümseyerek, “İlk konuğumuz geldi,” demiş, sonra kapıya gidip hemen açmıştı.

Yener o arada yerinden kıpırdamamıştı. Kimin geldiğini ve ne için geldiğini biliyordu. Böyle oyunlara bayılırdı.

Kapıdaki çocuk, “Karşıdaki evde oturuyorum,” demişti. “Adım Evren. Sizi burada görünce yeni taşınacak komşularımız olduğunuzu düşündüm, merhaba demeye geldim.”

Evren, Seher Hanım'a elini uzatmıştı. Yener o an gülmemek için kendini ne kadar güçlükle tuttuğunu hiçbir zaman unutmazdı. Seher Hanım kendine uzatılan eli heyecanla sıkmış ve...

“Ayy! Bu da ne?”

Korku dolu bir çığlıkla, elinde kalan kopuk kolu yere fırlatmıştı.

“Aaa, aşkolsun anne! Yan bahçede perili ev olduğundan söz eden sendin. Anlaşılan bu periler ağaçları koruyor ama insanları koruyamıyor.”

Artık kendini tutmasına gerek kalmamıştı. Yener de kahkahalarıyla Evren'e katılmıştı.

Seher Hanım şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, kapılarına gelen bu çocuğa, yaptığıının çok ayıp olduğunu, tanımadığı insanlara şaka yapmanın doğru olmadığını söyleyecekti ki, birden duralamıştı. İki çocuk hiç de birbirlerini tanımıyor gibi davranmıyorlardı. Aksine, sanki uzun süredir tanışan iki arkadaş gibiydiler...

“Beyaz maske sana çok yakışmıştı.”

“Sen bir de kendini görecektin. Senin beyaz masken yoktu, ama kolun kopup yere düştüğünü görünce senin yüzün de bembeyaz oldu...”

“Senin bir sihirbaz olduğunu düşünmüştüm.”

“Harika! Hep bir sihirbaz olmayı istemişimdir. Bu yüzden şaka oyuncaklarını ve sihirbazlık oyunlarını çok severim. Yakınlarda bir yer var. Bu tip malzemeler satıyor.”

“Beni de oraya götürsene. Bir arkadaşımın doğum gününde görmüştüm, bardağa konunca suyu jöleye dönüştüren bir toz almış, hepimizin bardağına gizlice koymuştu. Hiçbirimiz meyve sularını içemedik, bardağa yapışıp kalmışlardı sanki.”

“Aaa evet biliyorum. O tozdan gördüm; orada var; küçük bir paket içinde satılıyor. Bir defasında, kumaşa değer değmez kırmızı bir leke gibi dağılan bir sıvı almıştım. Kuruyunca buharlaşıp kayboluyordu. Babam işe giderken gömleğine döktüm; kuruyana kadar neredeyse iyi bir sopa yiyecektim. Leke kalmayacağını anlatana kadar akla karayı seçtim. Neyse, leke sonunda kuruyup kayboldu da cezadan kurtuldum. Babam da işe gidebildi.”

Çocuklar kendi aralarında konuşurken, Seher Hanım az önce yere fırlattığı kolu eğilip almıştı. Onların konuşmaya dalmasından yararlanarak kendi koluna geçirip, pencereye doğru yürü-

müştü. Camı açar gibi yaparken, sahte kolu araya sıkıştırmış, sonra da canı yanmış gibi avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

“İmmaat koşun, çocuklar! Kolum sıkıştı!”

Yener annesinin çığlığını duyunca bembeyaz kesilmişti. İki çocuk korku içinde yardıma koşmuşlardı ama, az önce acı içinde bağırarak Seher Hanım kahaahalarla gülmeye başlamasın mı!

“Nasıl oluyormuş ya? İkinizi de kandırdım işte!”

Yener annesinin yüzüne hayretle bakmıştı. Uzun süredir onu böylesine içten, doya doya gülerken gördüğünü hatırlamıyordu. Belki de perili olan ev karşıda ya da yan bahçede değil, tam da onların kiralamak istedikleri evdi. Ve bu iyilik perileri sayesinde annesinin gözleri ilk kez ağlamaktan değil, gülmekten yaşarmıştı.

Seher Hanım gülmesini güçlkle durdurabilmişti. Gözlerinin yaşını silmiş, sahte kolu Evren’e uzatırken, Yener’e dönüp tekrar sormuştu.

“Az önceki sorumun yanıtını alamamıştım. Ne diyorsun Yener? Bu evi turalım mı?”

“Evet anne,” demişti Yener gözleri parlayarak. “Turalım.”

Evren’den hoşlanmıştı.

“Ama, bir şartım var!” demişti Seher Hanım.

Sonra üzerine basa basa:

“Bana bir daha şaka yapmayacaksınız. Her ikiniz de!.. Anlaş-tık mı?”

Ayül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın serüvenini, 200'e yakın şiir, öykü, masal, anı, tiyatro oyunu ve roman türünde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımaları konusunda çalışmalar yaptı.

Kitapları Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça, Azerice, Bulgarca, Macarca ve Arapçaya çevrilerek yurt dışında yayımlandı.

Yazarın ayrıca okul öncesine yönelik geniş koleksiyonu Uçanbalık Yayınlarında yer almaktadır.

Yazarla ilgili bilgi için: www.aytulakal.com

Kitaplarıyla ilgili bilgi için: www.aykita.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Babamın Sihirli Küresi, Benim Babam Sihirbaz
Babam Duymasın, Annem Neden Çıldırdı?
Kızım Nerdesin?, Kızım, Ben Çocukken
Oğlum Nerdesin?, Oğlum, Ben Çocukken

Roman:

Süper Gazeteciler-1
Süper Gazeteciler-2 Parktaki Esrar
Süper Gazeteciler-3 Likörlü Çikolata
Süper Gazeteciler-4 Belalı Davetiye
Süper Gazeteciler-5 Son Baskı
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1 (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölüler (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 3-Fare Sarayı (Mavisel Yener ile)
Kırmızı Arabanın Hayaleti
Süper Çocuklar-1 Renk Delisi
Süper Çocuklar-2 Ses Delisi
Süper Çocuklar-3 Koku Delisi
Süper Çocuklar-4 Süs Delisi

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-1

Süper Gazeteciler serisinin ilk macerası, yedinci sınıfa giden dört arkadaşın kendi çabalarıyla hazırlayıp dağıttıkları Süper Gazete için haber toplarken karışıkları heyecan dolu serüvenleri anlatıyor; arkadaşlıklarını, okul ve aile ilişkilerini genç okurlarıyla içtenlikle paylaşıyor.

10-14 yaşın ilköğrençliğe girişte karşılaştığı sorunların da yansıtıldığı roman, sürükleyici dili ve heyecanlı öyküsüyle okurlarını daha ilk sayfalardan serüvene katıyor.

Süper Gazete'ye heyecan katmak için röportaj konusu arayan Evren ve Yener, gazetede görev almakta ısrarcı olan Elif ve Selin'i atlatabilecekler mi? Karışık bir bulmacaya dönüşen macerada kimin kaçırıldığı belli değilse, polise ne söylenebilir ki?

ISBN: 978-605-285-606-2

tudem.com

facebook twitter instagram linkedin tudemyayingrubu

9 786052 856062